

TROMMELVLIES 128: Galblaaskaak met stoppels

Wat vind ik dat een lul zeg, die Nico Dijkshoorn, tjonge jonge. Ongelofelijk. Ik mag hem niet. En wat het ergste is: daar kan hij zelf ben ik bang niet eens wat aan doen. Na 110 stuks had muziekmagazine *OOR* in haar onafbakenbare wijsheid dus besloten om mijn tweewekelijkse column te schrappen. Het werd mij door de hoofdredactie middels een mailtje meegedeeld. ‘Zware bezuinigingen op het redactiebudget’ en zo, u kent dat soort kreten wel. Ook werd er gewerkt aan een nieuwe website (echt best wel heel duur, dat moest ik toch begrijpen – maar we zijn inmiddels negen maanden verder en de oude sukkelt nog gewoon onveranderd door), ‘waarbij vaste columns helaas’ blablabla enzovoort. Ja, me reet. Nog geen drie weken later stond er, onder een foto van zijn verlopen azijnkop, al een eerste column van Dijkshoorn in het blad. Verrassing! Vanaf nu: ‘Onze versgeronselde columnist.’ En reken maar dat die dweil er wel een paar euro’s meer voor vangt ook, die laat zich echt niet afschepen met het tariefje dat ik kreeg. Met z’n gluipoogjes. Ik haat die kop.

Was ik nou nog vervangen door iemand die over muziék weet te schrijven, zoals een Rot, Brill (ja, die leefde toen nog) of Chabot, dan had ik daar nog mee kunnen leven. Misschien zou ik mij zelfs wel vereerd hebben gevoeld. Maar Nico fucking Dijkshoorn: ‘Wilt u een stukje over sport? Prima, ik verzin wel wat. Politiek soms, of...? O, het moet over popmuziek gaan? Geen probleem, ik poep er gewoon wel een zootje woorden uit.’

En dan lees ik in een interview dat ie het zo erg vond dat *de Volkskrant* zomaar opeens stopte met zijn column. Want dat was zijn ultieme trots, te mogen schrijven voor *de Volkskrant*. Hij kreeg de pijnlijke mededeling per e-mail. Nou, dan weet je dus ook hoe dat voelt, lul. Dat is precies zoals je mij hebt weggematennaaid bij *OOR*!

In het lijstje van momentele belangrijkste wapenfeiten van de galbalpen lees ik dat hij onder meer columnist is voor *VI*, *nu.nl* en *De Pers* (ha! *OOR* wordt niet eens genoemd) en huisdichter in *De Wereld Draait Door*. Nee, dan ben je wat. Daar zit ie als een gemankeerd soort Rijmpiet met een kop als de zak van Sinterklaas actuele, zure gedichtjes uit te poepen. Willy Alfredo anno 2009: ‘Roept u maar!’ Lekker makkelijk ook, Nico, je behoort onderhand immers tot het krappe kringetje anaalmaatjes van de hoofdstedelijke tv-kliek. Zolang je maar om de hoek woont bij de wapperende praatprogrammepresentator mag je meedoen: schuif toch aan joh, kruip op schoot en bevlek maar lekker mee. Wil je ook een tissue?

Maar vergis u niet, ik ben absoluut niet bitter hoor. Dat ik tijdens de woensdaguitzending van *DWDD* wegzap zodra ik het neuzelige zeiktoontje van Nico Dijkshoorn hoor, is louter toeval. En dat in elke kiosk alle exemplaren van *OOR* achterstevoren in de schappen staan – dat heb ik niet gedaan. Niets geen rancune van mijn zijde. Verwacht alleen de komende pakjesavond van mij geen gedichten.

(Overigens, om eventuele misverstanden te voorkomen: het is u toch wel duidelijk dat dit stukje zuiver ironisch bedoeld is, hè? Mooi. Gelukkig maar.)

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: oorbaar *Coin-operated Boy* van The Dresden Dolls (maar *Your Voice* van Nico mag ook).